

Sygn. akt IV CSK 162/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. J. i A. J.
przy uczestnictwie R. J. i K. J.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy J. J. i A. J. uzasadnili wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 listopada 2015 r. tym, że jest ona oczywiście uzasadniona oraz tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy Sąd, do którego na podstawie art. 34 ust. 2 Ustawy Prawo Geodezyjne i Kartograficzne z dnia 17 maja 1989 r., została przez właściwy organ przekazana do rozpatrzenia sprawa o rozgraniczenie w związku z umorzeniem postępowania administracyjnego, jest zobowiązany do badania ostateczności decyzji umarzającej postępowanie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należyście uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały określone w bogatym i ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Objąsnilo w nim także, iż skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie występują w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Powołanie się przez skarżących na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jest nieskuteczne, gdyż nie zostało uzasadnione; funkcji tej nie może spełnić zawarte w podsumowaniu uzasadnienia podstaw skargi stwierdzenie, że „powyższe wskazuje także na oczywistą zasadność skargi (...)”.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu i przedstawienia argumentacji prawnej przekonującej o występowaniu rzeczywistych wątpliwości i poważnych trudności w jego rozwiązaniu, wymagających zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie przedstawili argumentacji prawnej zdolnej do przekonania, że postawione pytanie wiąże się

z trudnościami takiej rangi, by miało charakter istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd nie uchylił się od obowiązku sprawdzenia spełnienia przesłanek procesowych, w tym dopuszczalności drogi sądowej. W konkretnym wypadku wiązało się to ze stwierdzeniem wydania ostatecznej decyzji o umorzeniu postępowania administracyjnego, co – w ocenie Sądu - nastąpiło, i „warunki pozwalające na otwarcie drogi sądowej” zostały spełnione. W tym kontekście nie można mówić o wykazaniu istnienia istotnego zagadnienia prawnego, gdyż wątpliwości dotyczą stosowania prawa w okolicznościach sprawy i są ukierunkowane na przeprowadzenie kontroli wyroku, co nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podsumowując, skarżący nie wykazali, aby zachodziły powołane przez nich (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.) przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi.

Sąd Najwyższy nie stwierdził też, podlegającej badaniu z urzędu, nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, czyli przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawców do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).